

Рада Манола питаше:
 „Маноле, моя пръвнино,
 като ма видя, Маноле,
 що си дремни сълзи порони?“
 Манол на Рада думаше:
 Чолком (?) ма питаш да кажа,
 правичко да ти убадя:
 „Злат ми пръстен панна
 в пуста Арда голяма!“
 Рада, Манолю думаше:
 „Маноле, моя пръвнино,
 Пусни ма, холам Маноле,
 В пуста Арда голяма,
 Да ти пръстена намера!“
 И Манол Рада пуснал е.
 Тръсяла й Рада тръсяла
 отъ плання до икиндия.
 Рада Манолю думаше:
 „Маноле, моя пръвнино,
 Я истигли ма, Маноле,
 не можах да го намера“.
 Манол на Рада думаше:
 „Радо ле, моя пръвнино,
 тамка ма, Радо, ша седиш„.

(Пъсеньта по-нататъкъ продължава но останалитъ листи, на които бѣ записена първоначално, за жалость, сж загубени. Слушана отъ баба Симийоница Козарката, Сливенъ — Клуцохоръ).

Мнението на Търновци за Сливенки.

Иванчо Иринка излъга,
 излъга, да я изпита:
 „Я на ти, либе Иринке,
 тази червенка ябълка,
 па дай ржка, либе, прощавай, —
 Аз ще в Сливенъ да ида
 Въ Сливен на панаиря;
 Сливенка мома да сгледвам
 че сж Сливенки работни,
 Работчи, хем сж хубави;
 че знаят тънко да предат,
 и знаят тънко да тъкат,
 да тъкътъ либе, килими,
 килими и още ялове“.
 Иринка Иванчо думаше.
 „Иванчо, либе Иванчо,
 От мене прошка да имаш,